

Chp'nin Derdiyle Gerilenler

İçeriği Yazan: [alpgeray32](#) [1] Zaman: Pzt, 09/12/2013 - 10:11

Yazar: Alp Giray

Yazının Yazıldığı Tarih: 26 Kasım 2013

Deniz Baykal'ın 2010 yılındaki kaset komplosu ile Chp'nin genel başkanlığından tasfiyesinin ardından, Önder Sav'ın elinden tutup lider yaptığı Kemal Kılıçdaroğlu, göreve başlar başlamaz, Türkiye siyasi kamuoyu yeni bir tartışmaya girişti; Akp ile her şeyin başına yeni sıfatını ekleyenler, gecikmeden Chp'yi de yeni önadıyla anmaya başladılar. Tabii bu, herkes için farklı bir anlamda idi; örneğin liberaller bunu beğenerek, sosyalistler beğenip-eleştirerek, ulusalcılar küfrederek kullandılar yeni Chp lafını. Zira, düzen ve sahipleri ve onların yandaşları açısından, düzene bir alternatif sunmasa da onu değiştirmeye yönelik düşünce ve kişilerin içinde barındığı bir parti olan Chp'nin bu durumu, Chp'nin sadece statükocu olduğuna işaret etti ve yeni olma zamanı gelmişti.

Başörtüsü, Ermeni meselesi, Kürt sorunu, Kıbrıs mevzuu, Ergenekon, Balyoz, Avrupa Birliği adaylık süreci vs. konularda; ilkesel ve ideolojik değil, fırsatçı bir tutumla siyaset üretir ve iktidara rakip değil destek olursa, Chp makbuldür onlara göre; çünkü hayallerindeki, iki partili ve birbirini toplumsal olarak dengeleyen bir Abd parlamento düzenidir. Sosyalistleri geçelim, ulusalcılar ve Chp'nin geleneksel tabanı ise, bu çizgide, partideki her türlü değişimi kabullenmekte zorlandılar; ancak, düzenin meşruiyet üreticilerinin, cahil köşe yazıcılarının sürekli tekrarlayarak bilinçlere işlediği, Chp Deniz Baykal yüzünden iktidarı alamaz, iddiasına inanmak zorunda kaldıklarından, Kemal Bey'i bir umut olarak gördüler ve ister istemez patilerini desteklediler. Başka bir seçenek de yok zaten, ne olabilir ki; bunu, sosyalistlerle ilgili kısımda konuşmak mantıklı olacaktır.

Chp'de gerçekten bir yenilik, değişim, dönüşüm var mı peki? Şu açık, seçmen gözünde eskisi kadar halktan kopuk, tek işi rakı içmek olan, insanların inançlarına saygısız bir Chp yok. Geleneksel ve faşist olmayan Mhp seçmenin bir kısmı da zaten, partisinin zayıf olduğu yerlerde Chp'ye meylediyor. Ancak bu iyi bir şey mi, tartışılıyor. Tartışılmalı, bir şartla yalnız; bugün ülkemizde solun güçsüzlüğünü, Akp'nin alternatifinin olmamasını, halkın örgütsüzlüğünü Chp'ye mal edip işin içinden sıyrılmamak lazım. Sosyalist mücadele tarihini konuşurken, taa altmışlı yıllara gidip bunlar muhalefeti düzen içine hapsettiler, orta, sol, ortanın solu falan deyip devrimci hareketi marjinalize ettiler, yollu kurulan açıklama cümleleri malum. Bunlar yanlış da değil kısmen; ancak bırakalım. Çok değil, üç buçuk yıl öncesine gidelim ve Deniz Baykal, kaset operasyonundan sonra görevini bırakmak zorunda kaldığında, veda konuşmasında neler söyledi, buna bakalım.

Hatırlanırsa, o dönem çok tuhaf olaylar gelişti ve ülkede hiçbir siyasi grup, parti, kesim telaşlı, heyecanlı değildi. Sanki herkes bunu bekliyordu. Partide dürüstlüğü, siyasi saflığın timsali haline gelen, bunu da hak eden Kemal Bey bile, kısa politika yaşamında bu kadar hızla yükselmesine şaşırmadı. Her şey birkaç gün içinde olup bitti. Deniz Bey, kürsüye çıktı, kendisine bunu kimlerin

yaptığını değil; ama kimin yapmadığını bildiğini ve o yapmayanlara teşekkür ettiğini söyledi ve gitti. Kim yapmamıştı; Fethullah Gülen teşkilatı. Şu an dahi o kadar anlamsız ki o gün yaşananlar, hiçbir şey hiçbir kalıba uymuyor. Chp operasyona tabi tutuldu diyorsun; fakat operasyonun mağduru bunu dile getirmiyor!

Deniz Baykal'ın gidişi ve esnasında yaşananlar ilginçti ve zaten kendisi her daim anlaşılmayacak işler içinde olmuştu. Deniz Bey, Abd'nin 2002 seçim darbesinin ardından, yasağı nedeniyle dışarıda kalan Tayyip Bey'i Meclis'e sokacak formülü de kendisi üretmiş, belki de, belki ama sadece, bugün yaşadığımız her çeşit olumsuzluğa sebep olmuştu. Bu konuda, bir dönem Zülfü Livaneli bazı iddialar da üretmişti hatırlanırsa. Tabii şu da var, yukarıda da söyledik, her çeşit olumsuzluğu Chp'ye, konu itibari ile de Chp yöneticilerine yükleyip kaçmamak gerekiyor. Akp'nin ikinci ve saldırgan döneminde ve bütün ülke, darbeciler yargılanıyor safsatası ile yatıp kalkarken, Ergenekoncu addedilenlerin avukatı olduğunu söyleme cesaretini göstermiştir Baykal. O günlerde, hatırlayın, sosyalistler ne derece zavalıca açıklamalar yapıyorlar, Akp'yi bu konuda nasıl da destekliyorlardı!

Öyle ya da böyle, geleneksel Batıcı-laik siyasi kategorinin içinde bir Chp'liydi Baykal ve geçmişte Kürt sorununa eğilme gibi bir girişimi bile vardı. Ancak her şey statikti ve son demlerinde; emekli büyükelçi, emekli bürokrat, vali, sağdan transfer vekiller, ünlü din adamları, işçi satmakta üstüne olmayan sendikacılarla bir ekip kurmuş, Akp'nin alternatifi olarak partisini halka sunmuştu. Kariyer, hitap, tecrübe; bu adamlarda hepsi vardı; ama halkla temas, bilimsel siyaset yapma çabası, sosyalistler ve başka ilerici toplumsal kesimlerle istişare yoktu. Böyle olunca da bir, Akp'nin toplumsal-kültürel hegemonyasına ideolojik olarak karşı çıkılamadı, iki, yeni bir alternatif oluşturmaya korkuldu ve sadece mevzi korunmaya çalışıldı, üç, bu durma hali halkı negatif manada beklemeye sevk etti. Hatırlanırsa, Ergenekon-Balyoz tertibinin henüz idrak edilemediği günlerde, yeniden Cumhuriyet mitingleri düzenleme çabaları ne kadar yanıtsız kalmıştı. Koskoca İzmir'de on bin kişi bile toplanmadı alanlara.

Yeni düzeni inşa edenler ise bu kadarına bile dayanamadılar, statik veya yanlış yollarla muhalefet eden bir Chp yerine kendilerine meşruiyet sağlayacak bir Chp yaratmaya giriştiler. Evvela sembolleşen Deniz Baykal'ı, sonra onun kadim ekibini ve taraftarlarını tasfiye ettiler. Sonrası ise biraz karışık. Birçok kişiye göre, bu tasfiyeyi derinleştirmesi için, Kemal Bey görevlendirildi. Bunu açmak gerekiyor.

O dönem, Baykal gittikten sonra, yerine kimin geleceği dahi belli değildi. Ve söyledik, Kılıçdaroğlu'nu başkanlığa bizzat Deniz Bey'in ekibi getirdi. Bunu yapmayabilirlerdi. Kemal Bey, yolsuzluk peşinde koşan, bir seçim İstanbul'a bir seçim Ankara'ya Belediye başkan adayı olan bir siyasi pivot yapılabilirdi. Kendisi de buna yirmi yıl itiraz etmeden yaşar giderdi. Teorik komplo değil bilimsel siyaset üretme çabasında olmak zorundasınız, ötesi yok. Yalçın Küçük Hoca, Kemal Bey Gorbacov'dur, diyor üç yıldır; emekli bir bürokrata bu misyonu yüklemek, biraz zorlama oluyor. İş bilmez, yalan söylemekten bihaber, deneyimsiz bir politikacıyı günah keçisi yapıp sokağa çıkmaya üşenen parti il-ilçe örgütlerini ağza almamak da neyin nesî?

Her nasıl oldu ise, buraya kadar değinmeye çalıştık, Kemal Bey Chp'ye başkan yapıldı ve derhal, tıpkı Gezi'deki gibi, hariçten bir lobi işe el attı. O büyük kongre günü, delege kadar gazeteci vardı ve hepsi gözlemci değil adeta taraftardı. Burjuva medyası çok sevindi, liberal yazıcılar mutlu oldu, Chp'den kovulan siyasetçiler umutlandı. En önemlisi, taban yeniden uyandı. Üç ay sonraki referandum için başlayan "hayır" kampanyası ve turu, muazzamdı. İnanmayan incelesin, Kemal Bey, hemen her ilde, Tayyip Bey'den çok daha coşkulu ve büyük kitlelere seslendi. Yüzde kırk iki gibi bir red cephesi önemsiz değildir ve o dönem eğer bir devrimci irade olsaydı ve gelişmeleri okuyabilip yeni politikalar üretseydi, 12 Haziran seçimleri de farklı olurdu. Akp yıkılırdı, diyemeyiz; ama bu kadar da nefessiz kalmazdı halk.

Referandumda millete "hayır" deyin çağrısı yapıp üç ay bunun için ülkeyi gezdikten sonra, seçmen kütüğünü yeni ikametine aldırmaı unutup oy kullanamamak gibi bir duruma kendini düşüren de Kemal Bey'di. Chp'nin solunda bir güç yok, o yüzden sağa açılıyoruz diyen, 27 Mayısçılara Akp ağzıyla saldıran, Tuncay Özkan'ı partiye almayan, Sezgin Tanrıkulu'nu, Muhammet Çakmak'ı baş tacı eden, bir suç şebekesi gibi görülen Türk Ordusu'nu savunamayıp Hasdal'ı ziyaret eden de Kemal Bey.. Ne iş, diye sorulabilir; bunu anlatmaya çalışıyoruz, referandumda yenildikten sonra seçimlerden başarı beklenmeyeceğine inanan Kılıçdaroğlu ve ekibi; dinci-liberal bloğun politik tahakkümüne

dayanamayıp kendini günü kurtarmaya, faydacılığa ve orta yolculuğa teslim etti. Kendilerine tembihlenen buydu zaten. Akp'nin halktan teveccüh gördüğü başlıkları, "çağdaş" bir suretle tekrar üretmek ve oy almak. Ama burada bir dikta yok, parti meclisi diye bir birim var, Chp delegesi dilerse bu uygulamaya son verebilir; nitekim, ulusalcı birçok vekilin üstü çizilse de, bunlar, aşağıdan gelen baskı ile partinin üst mekanizmalarından uzaklaştırılmadı. Kemal Bey de bunun farkında. Yani şu an, bazı kesimlerin iddia ettiği gibi, Chp elden gitmiş falan değil. Anlatmaya çalıştık, Baykal'ı tasfiye, amaca ulaştı mı ya da ulaşacak mı, bu hiç belli olmaz. Ben, Deniz Bey bugün olsaydı, çok mu farklı olurdu, sorusuna da olumlu yanıt üretemiyorum. Ve örneğin, geçtiğimiz ay yaşanan, türbanlı kadın vekillerin Meclis'e girişi gibi olaylar, bu denli "kazasız" atlatılır mıydı, emin değilim.

Sosyalistler ise, tüm bu süreçte, geçmişten bu yana sürdürdükleri eleştirilerini yazıp çizmekten başka bir şey yapmış değiller. Hala, Chp'nin kitleleri evcilleştirdiğini söyleyip duruyorlar. Chp'yi yarın kapatın, sanki oradaki kitle, düzen dışına çıkıp size koşacak! Buradaki tahlillerin yanlışlığı da düzeni analiz edememekten kaynaklanıyor. Düzen denilen, bugün, geçmişin düzen dışı İslamcı ve Kürt milliyetçisi grupların durduğu yerdir. Chp seçmeni çoktan yeni düzenin taşrasına itildi. Ve referandumdaki yüzde kırk ikilik kitle, sosyalistlerin doğal tabanıdır aslında. Ancak mevcut güçsüzlük, yeteneksizlik ve yenilgi koşullarında; sosyalistler bu kesime öncü olamıyorsa; en azından dışarıdan ahkâm kesmeyi bırakıp içeri girmeli ve bir kez olsun geçmişte olanı ve şu an oluyor olanı anlamaya çalışmalı.

Bazı sol yapılar, bıkip usanmadan sol cephe çağrısı yapıyorlar. Solu tespit ettiniz mi ki cephesini inşa ediyorsunuz? Gerçekten, yüzde birlik bir kamuoyu dışında kimseyi ilgilendirmeyen işlerle uğraşmak mıdır devrimcilik, tartışılmalı. Bizce cevap belli; ama yine de tartışılmalı. Kurtuluş Savaşı öncesi, Anadolu'ya geçen "burjuva-demokrat" Mustafa Kemal mi, yoksa, İstanbul'da bildiri dağıtan İştirakçiler midir devrimci?

Öte yandan, Chp'nin, yeni sıfatı yersiz, örgütsel yapısı da gayet işlevsiz. Gezi olayları malum, dünyada örneği olmayan bir eylem şekli ve şevki ile başladı ve sosyal medyadan, kimlerce yapıldığı bilinmeyen yönlendirmeler, çeşitli lobilerin işe burnunu sokması, dış basının şaşırtıcı ilgisi, bazı kifayetsiz sol grupların ölen genç kardeşlerimizin üzerinden ekmek yemeye kalkması, polisle çatışmanın çocuk oyuncağına çevrilmesi vb. sebeplerle sönümlendi. Üstelik şu an bu tip bir eylemselliği yaratma olanağı da yitip gitti. Eğer ki bir sokak kültürü, mahalle örgütlenmesi deneyimi, halkla doğrudan bağı, sivil toplum örgütleri ile yakın ilişkisi bulunan, otuzlu yaşlarda beş altı tane vekil veya yöneticisi mevcut bir Chp olsaydı, o isyanı sandığa taşır ve yasal-meşru bir sonuçla iktidara yürürdü. Bundan rahatsız olan birine de sosyalist falan denmez.

Türkiye'ye İstanbul ve Ankara'dan bakmak kolay; keşke sol partilerin yöneticileri Anadolu'ya dağılıp küçük şehirlerde yaşasalar. Oradan da yazı gönderebilirler gastelerine, zaten tek yaptığınız bu değil mi? Taşrada insanların heyecanına tanık olsalar. Akp'den ama öyle ama böyle, Chp'yle Mhp'yle fark etmez, kurtulmaya heveslenenleri görseler. O zaman belki işi gücü bırakıp Mustafa Sarıgül'le, Kılıçdaroğlu'yla uğraşmazlar. Ve anlarlar, halk, 30 Mart'ta İstanbul'dan gelecek müjdeli haberi bekliyor. Bu da öyle her zaman olacak bir şey değil.

Şimdi yeni tartışma konusu; Kemal Bey, Abd'ye giderken neden ulusalcı yayınları davet etmedi? Fethullah Gülen'le görüşecek mi?

Yüzde otuzluk ve otuz beşe çıkabilecek bir kitle desteğini kemikleştiren Chp yönetimi, artık klasik Kemalist ve yekunu az olan gruplarla ilişkisini kesmek isteyebilir, normaldir; çünkü, bunlar Akp'den daha fazla, daha yoğun Chp'nin olası adaylarına, ilkesizce saldırmaya başladılar. Gülen mevzuu ise ayrı, kör göze parmak görüme olmaz; ancak yaklaşık bir buçuk yıldır, Kemal Bey'in Chp'sine, Cemaat tarafından bir sempati var. Zaten bugün Tayyip Bey'e sataşmaları da bu sebeptendir.

Ve şimdi artık, sonuç mu gerekiyor; basittir, Chp'yi bırakalım, partimiz değil ve olamaz. Ama gerçekten çok birikimli, entelektüel, retorik kuvvetli; Muharrem İnce, Süheyl Batum, Tanju Özcan, Emine Ülker Tarhan, İsa Gök, Levent Gök, Aylin Nazlıaka, Dilek Akagün Yılmaz da bu partide. Önemlidir. Bu partiyi çöpe atamazsınız. Atarsanız da yıllarca, Baykal gitmeden bu iş olmaz, şeklinde formüle edilen kahvehane siyaseti yapmış olursunuz.

Alp Girayiletisim@politikadergisi.com [2]

Yorumlar

CHP; Atatürk İlke ve Devrimlerinin Bekçisi Olmalıdır!

İçeriği Yazan: Mehmet ÇAĞIRICI Zaman: Pzt, 09/12/2013 - 13:27

Alp Giray'ın CHP'yi, son yıllardaki CHP'deki yönetim ve CHP'nin politikasındaki değişiklikleri, CHP'nin eski ve yeni Genel Başkanlarını vs. değerlendiren bu yazısı, üslup bakımından tam bir karışık, adeta bir düşünce salatası olmuş. İçerik olarak ta yazı; üsluptaki aynı karmaşayı yansıtıyor.

Ben, Alp Giray'ın son cümlesindeki "CHP çöpe atılamaz" savına tamamen katılıyorum. CHP, Türkiye Cumhuriyetini kuran partidir. CHP, Atatürk'ün partisidir. Ülkemizde ki M. K. Atatürk'ün kurduğu rejim, CHP olmadan olmaz! Çünkü **CHP, cumhuriyetimizin mimardır!**

Günümüzde de CHP'siz emperyalizmden, AKP'den kurtuluş olanaksızdır! Hatta ben bir sosyalist olarak Türkiye'nin **sosyalizmi bile CHP'nin katılımıyla ve büyük katkılarıyla kuracağına** inanıyorum.

Alp Giray; yazısında CHP'yi bir parti olarak, yani **kurumsal bir tüzel kişi olarak**, onun **güncel** Genel Başkanları, yönetimi veya siyaseti ile **karıştırmaktadır**. Arada büyük **fark** vardır. CHP **kalıcıdır**; Genel Başkanlar, yönetimler, güncel siyasetler **geçicidir**.

Eğer CHP ile ilgili olaylara, eleştirilere, değerlendirmelere, yorumlara bu açıdan bakarsak az-çok içine düştüğümüz düşünce kaosundan kurtulabiliriz.

Sn. Alp Giray, bazı kalıplaşmış kavramlarla, alışılmış bir tarzda değerlendirme yapmaktadır. Örneğin "Sosyalistler" ile "Ulusalıcılar" diye kişi veya siyasi hareketleri ayırmaktadır. Örneğin ben sosyalistim, fakat aynı zamanda ülkenin ulusal çıkarlarını emperyalizme karşı savunurken de ulusalcıyım. Bana göre sosyalizm; ülkemizin **geleceği** ile ilgili siyasi ve toplumsal bir hedeftir; ulusal kurtuluş ise **güncel** ve yakıcı bir hedeftir.

Ben de Kılıçdaroğlu'nu eleştirmekteyim. Kılıçdaroğlu, CHP'ye "yeni" sıfatı eklerken, onun güncel siyasetini ve bu siyasete uygun olarak ta siyasi kadrolarını değiştirmektedir. Burada önemli olan, bu değişikliğin ülkemizin çıkarına, ilerililik adına, daha bağımsız, daha özgürlükçü daha eşitlikçi, daha aydınlanmacı, daha demokratik bir Türkiye yaratılmasına hizmet edip edemeyeceğidir. Yani değişimin **kendisi değil, yönü, niteliği ve içeriği önemlidir!**

Önceki Genel Başkan Sn. Baykal'ın siyaseti ile Sn. Kılıçdaroğlu'nun siyaseti arasındaki en büyük fark; bana göre, Sn. Baykal'ın Kılıçdaroğlu'nun politikalarına kıyasla daha **milli**, daha **ulusalcı** olmasıdır! Örneğin Kılıçdaroğlu, "Terör Sorunu" yerine "Kürt Sorunu" nu benimserken Sn. Baykal bu görüşte değildi. Sn. Baykal AKP'nin laiklik ve ulusal bütünlük karşıtı politikalarına daima dik dururken, bugün Sn. Kılıçdaroğlu **"Laikliğin tehlikede olmadığı"** görüşünde vs. Fakat günümüzde CHP bakımından temel sorun, Kılıçdaroğlu' mu yoksa Baykal mı daha iyi idi? karşılaştırması değildir.

Günümüzün bütün yurtsever ve Atatürkçüleri açısından ki bu CHP için de geçerlidir, yakıcı ve ertelenemez görevi; 11 yıllık AKP iktidarının Atatürk ilke ve devrimlerini tasfiye etmesini ve ülkemizi bir iç savaşın içine sürükleyecek **bölücü** girişimlerini **durdurmak** ve ülkemizi **yeniden** Mustafa Kemal Atatürk'ün rotasına sokmaktır. **"Yeni"** olması gerek olgu budur! Bu da ulusal birlik ve bütünlük içinde, emek ve doğa dostu, antiemperyalist, ulusal tam bağımsızlık ve gerçek demokrasi için bir mücadele ile olanaklıdır! Bu mücadelede CHP de yer almalıdır, inanıyorum ki er-geç CHP, bu mücadeleye daha aktif ve daha bilinçli olarak katılacaktır.

Saygılarımla.

Chpden Usandık

İçeriği Yazan: Cengiz T.(Doğrulanmamış) Zaman: Çar, 20/08/2014 - 14:09

Chp de yeniden bir kurultay havası estirilmekte. Chp 2-3 eylülde kurultaya gidecek. Peki her seçim yenilgisinden sonra genel başkanın kazan kaldıran muhaliflerin baskısıyla yapılan bu kurultayların partiyeye ne yarar sağlıyor. Bence kocaman bir hiç. Çünkü artık chp istediği kadar yönetim kadrosunu ve parti meclisini yenilesede girdiği her seçimde yine hüsrana uğruyor. Aslında bir sosyalist olarak chp'nin bu iç kavgası bu post kapma yarışından bana gına geldi, bittik, usandık artık, ne halleri varsa görsünler. Artık chpyi hiç bir seçimde desteklememe karar aldım. Başlıca sosyalist olarak Marks ve Lenin'in çerçevesini çizdiği proleter devrimci bir siyasi çizgiyi savunmaya devam edeceğim. Deolojime yakın sosyalist partiyeye destek vermem daha doğru olacak. Bu noktada chp istediği kadar kurultay toplasa da, kılıçdaroğlu mu ya da m.ince mi genel başkan olsun ne dericecek? Milletin umurunda mı? Benim chpye tavsiyem chp kendisini fesih etmeli, yeniden çağdaş sosyal demokrat ilkelere uygun olarak başka isimle kurulmalıdır. Ulusalçılar da kemalist bir çizgide ayrı parti kurarlarsa, yada mümtaz hocanın partisine üye olurlarsa, başka bir çizgiyi yolu da göremiyorum. Çünkü ülkenin sol sosyal demokrat bir partiyeye ihtiyacı çok büyük. Bu ihtiyacı bu cumhurbaşkanlığı seçimlerinde daha iyi gördük. Chp tabanın gitti demirtaşı gibi etnik solcuya oy verdi. Bu noktada perinçek bu muhaliflere çelme takmakta, kendi yüzde bir bile olmayan oy oranının arttırma sevdasında olsa da hiç bir chp'nin ulusalçılık vekiline içi partisini tavsiye etmem, hayalkırıklığına uğrattılar. Chp kendine genel başkan arayacağına acaba biz neden yoksullardan, alevilerden, kürtlerden neden oy alamıyoruz sorusuna somut bir yanıt vermek zorunda mı? Nce kılıçdaroğluna diktatör diyor, o ona beni sen vekil yaptın diyor. Bu tümüyle bir kaygı kavgasından chp tabanın çok rahatsız olsa gerek. Chp nereye kadar bu iç kavgalarla yaşıyacak? Bilen yok. Zaten emekçilerden oy aldıkları yok o halde adama sorarlarsa, sen nasılsın sol partisin? Kuyulardaki kent küçük burjuva sınıfından oy almak bir marifet değildir. Önümüzdeki seçimlerde chp'nin oy oranının imdiden açılmak olasılığı yüzde 38. Çünkü chp'de eski tas eski hamam süreçlerinden sonuç imdiden bellidir. Chp saçı lafı arak sağıdan oy alamaz, chp solcuları arak, sağ kesimden de oy alabilir. Cumhurbaşkanlığı seçimlerinde kılıçdaroğlu chpyi sağa kaydırdı ve sonuç ortada. 73 ve 77 yıllarında chp ecevitin liderliğinde sola açılarak yüzde 44 oy aldı, sağa açılmadı ve sağı adaylar göstermedi. Chp bu görüntüsüyle ideolojik kimlik krizine girmiştir. Akp ve erdoğan karışmasında chp'nin güçlü bir demokratik muhalefet sergilemesi zorunludur, yoksa ülke giderek otoriter, laik demokratik rejimi rafa kaldırarak bir siyasi iradeye teslim edilecektir. Bu anki tablo ortadadır, erdoğanın a bakanlığı düştüğü halde hala anayasayı çineyerek istifa etmeyip, 27 austos tarihini beklemesi açık bir anayasa suçudur, hükümet yasal açıdan düştüğü halde anayasa mahkemesinden çet yok. Erdoğan'ın çekincesi, kazara bir cemaat savcısı onu 17 ve 27 aralık yolsuzluk rüvet soruşturması kapsamında soruşturma açma ihtimalidir.

- [İç Siyasa](#) [3]

Kaynak URL (13/05/2024 - 12:21 tarihinde yazdırıldı):

<https://politikadergisi.com/okur-makale/chpnin-derdiyle-gerilenler>

Bağlantılar:

[1] <https://politikadergisi.com/pd-uye/alpgiray32>

[2] <mailto:iletisim@politikadergisi.com>

[3] <https://politikadergisi.com/category/icerik-kategorileri/ic-siyasa>